

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

**(Απόφαση του 1ου
Συνέδριου 1990)**

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η εποχή μας από παγκόσμια άποψη

Η ανθρωπότητα ζει την εποχή του ιμπεριαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης.

Τέσσερις μεγάλες βασικές αντιθέσεις διαπερνούν τον κόσμο απ' άκρου σ' άκρη. Αυτές οι αντιθέσεις στους ποικίλους συνδυασμούς τους δημιουργούν σ' όλες τις γωνιές του πλανήτη την εκμετάλλευση και τον αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση, τον φασισμό και την εξέγερση, τον πόλεμο και τον αγώνα για ειρήνη και φέρνουν την οικονομική, πολιτική και ιδεολογική κρίση σε όλες τις χώρες.

Πρόκειται:

- α. Για την αντίθεση ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό από τη μια μεριά και τους καταπιεσμένους λαούς και έθνη από την άλλη.
- β. Για την αντίθεση ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες.
- γ. Για την αντίθεση ανάμεσα στην αστική τάξη και το προλεταριάτο στις ανεπτυγμένες βιομηχανικές χώρες.
- δ. Για την αντίθεση ανάμεσα στο καπιταλιστικό και σοσιαλιστικό σύστημα.

Οι τρεις πρώτες είναι αντιθέσεις στις οποίες αντιπαρατάσσονται κοινωνικές, εθνικές και κρατικές δυνάμεις που παλεύουν στον πολιτικό, οικονομικό και ιδεολογικό τομέα για την κυριαρχία.

Η τέταρτη αντίθεση στην σημερινή φάση του ιμπεριαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης διαδραματίζεται στον ιδεολογικό τομέα καθώς αυτή η αντίθεση στο επίπεδο της πολιτικής κυριαρχίας έχει προσωρινά λυθεί υπέρ του καπιταλιστικού συστήματος.

Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες έχει παλινρθωθεί ο καπιταλισμός σε μια διαδικασία που ξεκίνησε με την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ στα 1956 και ολοκληρώθηκε στα 1978 με την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Κίνα.

Αυτή η ιδιομορφία της σημερινής φάσης έχει οδηγήσει στην προσωρινή σχετική ισχυροποίηση των ιμπεριαλιστικών χωρών σε σχέση με τα καταπιεζόμενα έθνη και λαούς, στην προσωρινή ισχυροποίηση της αστικής τάξης σε σχέση με το προλεταριάτο στις αναπτυγμένες χώρες, όμως έχει οδηγήσει ταυτόχρονα και στην οξύνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και στο επιπλέον συνεπακόλουθο αδυνάτισμα του ιμπεριαλισμού καθώς μείωσε την ενότητά που προκαλούσε η κοινή αντίθεση των ιμπεριαλιστικών χωρών στο σοσιαλισμό.

Όμως αν κοιτάξουμε τα ζητήματα από τη στρατηγική τους πλευρά δηλαδή στο σύνολο της εποχής του ιμπεριαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης διαμορφώνονται όλο και περισσότερο ισχυ-

ροί οι αντικειμενικοί και υποκειμενικοί όροι για την ήττα του ιμπεριαλισμού, του σοσιαλιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης σε παγκόσμια κλίμακα.

Οι νέοι αντικειμενικοί όροι είναι οι εξής:

α. Το καθεστώς χρόνιας οικονομικής κρίσης που επικρατεί στις παλιού τύπου ιμπεριαλιστικές χώρες, ιδιαίτερα στο οικονομικό αποδυνάμωμα του ηγεμονικού ανάμεσά τους ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ.

Η οικονομική κρίση εκδηλώνεται σ' αυτές τις χώρες με την υπολειτουργία του παραγωγικού τους δυναμικού και το συνακόλουθο φρενάρισμα στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, με την ανάπτυξη του παρασιτισμού και της γραφειοκρατίας, με τις χρηματιστηριακές κρίσεις που αποδείχνουν την ασταθή οικονομική βάση όπου πάνω της στηρίζεται ο μονοπωλιακός καπιταλισμός με την καταστροφή και τη σπατάλη του περιβάλλοντος και του φυσικού πλούτου.

Σε ότι αφορά τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό αυτός αντιμετωπίζει μια ακόμα βαθύτερη οικονομι-

κή κρίση που εκδηλώνεται με την καταστροφή και σπατάλη των παραγωγικών μέσων, ιδιαίτερα με την υπολειτουργία της βιομηχανίας παραγωγής μέσων ατομικής κατανάλωσης και με τη διαφθορά στους κόλπους της υπεραναπτυγμένης κρατικογραφειοκρατικής αστικής τάξης. Αυτή η κρίση βαθαινει διαρκώς καθώς αναζητεί το ξεπέρασμά της σ' ένα νέο παγκόσμιο πόλεμο για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, οπότε στην πολεμική βιομηχανία και την επέκταση στο εξωτερικό.

β. Το δυνάμωμα των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, ιδιαίτερα των αντιθέσεων ανάμεσα στις δύο ηγεμονιστικές υπερδυνάμεις ΗΠΑ και ΕΣΣΔ. Συντελεί επίσης στη διάσπαση του ιμπεριαλιστικού κόσμου η πολιτική αυτονόμηση και το σχετικό οικονομικό δυνάμωμα των ιμπεριαλιστικών χωρών β' κατηγορίας, που όλο και περισσότερο αντιστέκονται στον ηγεμονισμό των δύο υπερδυνάμεων.

γ. Το δυνάμωμα του μεγάλου τριπλού επαναστατικού ρεύματος που αντιπαλεύει τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλιμπεριαλισμό, δηλαδή του ρεύματος των λαών που θέλουν την επανάσταση, των εθνών που θέλουν την απελευθέρωση και των κρατών που θέλουν την ανεξαρτησία. Είναι έτσι σήμερα πολύ πιο ισχυρό αριθμητικά και πιο μορφωμένο το προλεταριάτο σε όλες τις χώρες του κόσμου, ιδιαίτερα το προλεταριάτο των πρώτων σοσιαλιστικών χωρών και εκείνο των χωρών του τρίτου κόσμου. Είναι πολύ μεγαλύτερος ο αριθμός των εθνών που έχουν απελευθερωθεί από την ωμή καταπίεση και την ιμπε-

ριαλιστική σκλαβιά. Είναι όλο και πιο έντονη η πολιτική ανεξαρτησία και ο αντίστοιχος πολιτικός ρόλος που παίζουν στην παγκόσμια σκηνή οι καταπιεσμένες χώρες και κύρια χώρες του τρίτου κόσμου.

Σε ότι αφορά τώρα τους υποκειμενικούς όρους για την παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση και τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα και αυτοί στη γενική προοπτική τους είναι τώρα ισχυρότεροι γιατί είναι σήμερα πλουσιότερη από κάθε άλλη προηγούμενη φάση η πολιτική πείρα εξουσίας του προλεταριάτου και των λαών όλου του κόσμου.

Από αυτή την άποψη μπορούμε να διακρίνουμε 2 μεγάλους σταθμούς στην μέχρι τα τώρα πολιτική εμπειρία του προλεταριάτου και των συμμάχων του στο ζήτημα της πολιτικής εξουσίας.

Ο πρώτος σταθμός ήταν η εξουσία της κομμούνας του Παρισιού που κράτησε μόλις δύο μήνες. Η ήττα της πρώτης αυτής στην ιστορία προλεταριακής εξουσίας πλούτισε την πολιτική πείρα του προλεταριάτου με την έννοια της επαναστατικής δικτατορίας του προλεταριάτου που διατύπωσε ο Μαρξ και άναπτυξε ο Λένιν.

Ο δεύτερος σταθμός ήταν η επανάσταση του 1917. Αυτή η επανάσταση αξιοποιώντας την πείρα της παρισινή κομμούνας άνοιξε μια νέα περίοδο επαναστατικής πρόλεταριακής εξουσίας που κράτησε στην Ρωσία των Λένιν, Στάλιν, μέχρι το 1956. Αυτή άκόμα άνοιξε το δρόμο στην κινέζικη επανάσταση όπου το προλεταριάτο με επικεφαλής του το Μάο Τσεντούγκ κράτησε την εξουσία μέχρι το 1978. Η περίοδος 1917 - 1978 είναι η μεγαλύτερη μέχρι τα τώρα στην ανθρώπινη ιστορία έφοδος των καταπιεσμένων μαζών για την κατάκτηση από τη μεριά τους της πολιτικής εξουσίας για την οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας δίχως εκμετάλλευση και καταπίεση και για την ολόπλευρη ανάπτυξη των παραγωγικών και πνευματικών δυνάμεων του ανθρώπου.

Επρόκειτο για την περίοδο της μεγαλύτερης ελευθερίας, της μεγαλύτερης ευημερίας, της μεγαλύτερης και ταχύτερης πνευματικής και παραγωγικής ανάπτυξης που γνώρισε ποτέ μια χώρα ή ένας λαός.

Η ρώσικη αστική τάξη στα 1956 και η κινέζικη στα 1978 υψώνοντας τη σημαία της Επανάστασης κατάκτησαν την πολιτική εξουσία στις δύο χώρες, παλινόρθωσαν τον καπιταλισμό, τσάκισαν τις σοσιαλιστικές κατακτήσεις, σκλάβωσαν τους λαούς και συκοφάντησαν τον σοσιαλισμό εμφανίζοντας σαν τέτοιο τον δικό τους φασιστικού τύπου κρατικογραφειοκρατικό καπιταλισμό.

Όμως αυτή η ήττα της παγκόσμιας εργατικής τάξης στο δεύτερο μεγάλο της άλμα πλούτισε την ιστορική πείρα της δικτατορίας του προλεταριάτου με τη θεωρία και την πρακτική της συνέχισης της επανάστασης κάτω από τις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου που έχει σαν κεντρικό της πυρήνα την πάλη ενάντια στην αστική τάξη μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα, στην περίοδο του σοσιαλισμού.

Ταυτόχρονα στο τέλος αυτής της περιόδου εμπλουτίστηκε το πολιτικό οπλοστάσιο του προλεταριάτου με μια ολοκληρωμένη στρατηγική θεωρία της σημερινής φάσης του ιμπεριαλισμού, τη μαοϊκή

θεωρία των τριών κόσμων.

Σ' αυτήν ενοποιούνται και εξειδικεύονται σε μια μεγαλειώδη σύνθεση οι βασικές αντιθέσεις της εποχής του ιμπεριαλισμού στη σημερινή φάση ανάπτυξης του. Έτσι το παγκόσμιο προλεταριάτο μπορεί να εντοπίσει τους κύριους εχθρούς του, που είναι οι δύο υπερδυνάμεις ΗΠΑ - ΕΣΣΔ, να διακρίνει τις ενδιάμεσες δυνάμεις που είναι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις β' κατηγορίας (Δ. Ευρώπη, Ιαπωνία, Καναδάς, Αυστραλία), και να συγκροτήσει το πιο πλατύ μέτωπο συμμαχιών για να τσακίσει αυτούς τους εχθρούς και να οδηγήσει την επανάσταση σε νίκη. Πρόκειται για το μέτωπο των λαών και των χωρών του γ' κόσμου που σήμερα αποτελούν τη βασική ζώνη της επανάστασης στον πλανήτη.

Τα πράγματα δεν είναι όπως θέλει να τα παρουσιάσει ο ιμπεριαλισμός και οι αντιδραστικοί σ' όλο τον κόσμο. Η εξουσία τους έχει πολύ αδύναμη βάση και η νίκη τους ενάντια στον σοσιαλισμό είναι προσωρινή. Τα δισεκατομμύρια των εκμεταλλευομένων και καταπιεζομένων μαζών σ' όλο τον κόσμο δεν κάθονται με σταυρωμένα χέρια, γιατί δεν είναι διατεθειμένοι να ζήσουν στην εξαθλίωση και στη σκλαβιά.

Εκείνο που κάνουν είναι να προετοιμάζουν τη νέα επέλασή τους προς τον κομμουνισμό ζυμώνοντας και αφομοιώνοντας την μέχρι τώρα πείρα της πάλης τους και διαμορφώνοντας τις πολιτικές τους πρωτοπορίες μπροστά στις νέες κολοσιαίες αναμετρήσεις που έρχονται.

Το τρίτο κύμα επαναστάσεων θα είναι πολύ πιο βαθύ, πολύ πιο έμπειρο, πολύ πιο μακρόβιο στην εξουσία από εκείνα που προηγήθηκαν.

Το πιο πιθανό είναι ότι το νέο αυτό κύμα θα σημάδωνει το τέλος του ιμπεριαλισμού.

Η θεωρία του παγκόσμιου προλεταριάτου όλης αυτής της περιόδου, που είναι ο μαρξισμός - λενινισμός - μαοϊσμός, είναι ακατανίκητη.

Ο Ιμπεριαλισμός και η αστική τάξη

Η Ελλάδα είναι μια χώρα εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλιμπεριαλισμό και γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης και καταπίεσης από την πλευρά τους.

Από την άποψη της παγκόσμιας στρατηγικής διάταξης ανήκει στον γ' κόσμο.

Μέσα στα πλαίσια τώρα του γ' κόσμου η χώρα μας βρίσκεται στην κατηγορία των πιο αναπτυγμένων βιομηχανικά χωρών του, όπου κυρίαρχος τρόπος παραγωγής είναι ο καπιταλιστικός.

Πρόκειται, όμως, για ένα καπιταλισμό που δεν έχει φτάσει στο μονοπωλιακό στάδιο, και που πάνω του είναι αποτυπωμένα τα χαρακτηριστικά της εξάρτησης.

Η εργατική τάξη και ο λαός της χώρας μας καταπιέζονται και από τον ιμπεριαλισμό και από την αστική τάξη.

Ο ιμπεριαλισμός και η αστική τάξη είναι υπεύθυνοι και για την οικονομική εξαθλίωση του λαού και για την κοινωνική ανισότητα και για την πολιτιστική καθυστέρηση και για τη διαφθορά.

Ο ιμπεριαλισμός και η αστική τάξη είναι δύο ξεχωριστοί παράγοντες. Από αυτούς τους δύο εχθρικούς παράγοντες ο χειρότερος είναι ο ιμπεριαλισμός.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να ξεκόψουμε τον ένα από τον άλλον.

Βέβαια στην πρόσφατη ιστορία της χώρας μας αποδείχθηκε ότι ο ιμπεριαλισμός μπορεί να επιμένει με συντριπτικό τρόπο σαν εξωτερικός παράγοντας, δηλαδή ανοιχτά.

Αυτό έγινε π.χ. στην Γερμανική εισβολή και στην αγγλοαμερικάνικη στρατ. επέμβαση στη συνέχεια.

Αυτό είχε επίσης γίνει στη διάρκεια του α' παγκόσμιου πολέμου με την ωμή επέμβαση την Αντάντ, κι ακόμα περισσότερο με τη ρώσικη επέμβαση τα πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας.

Όμως στο νεοελληνικό ζετύλιγμα η κυρίαρχη μορφή επέμβασης του ιμπεριαλισμού ήταν η «από τα μέσα». Αυτό συνέβη σε κάθε περίοδο της νεοελληνικής ιστορίας.

Αυτή την εσωτερική επέμβαση την πέτυχε ο ιμπεριαλισμός και γενικά ο ξένος ισχυρός παράγοντας μέσω των εσωτερικών του ερεισμάτων.

Σήμερα αυτό το κύριο εσωτερικό του έρεισμα η κύρια δίοδος από όπου αυτός περνάει την κυριαρχία του είναι η αστική τάξη.

Η αστική τάξη είναι εκείνη που έχει στα χέρια της τα μέσα παραγωγής, το εμπόριο, τη διοίκηση και γενικά την κρατική και πολιτική εξουσία.

Υπάρχουν τμήματα αυτής της τάξης που τα συμφέροντά της είναι ταυτισμένα με τον ένα ή τον άλλο ιμπεριαλιστή. Αυτά είναι τα κομπραδόρικα τμήματα της αστικής τάξης ή η ξενόδουλη αστική τάξη. Αυτά τα τμήματα της αστικής τάξης είναι:

- α. Οι ανοιχτοί πολιτικοί πράκτορες του ιμπεριαλισμού.
- β. Της ανώτατης κομματικής και κρατικής γραφειοκρατίας.
- γ. Μεσάζοντες του ιμπεριαλισμού στο κύκλωμα των κρατικών προμηθειών και μεγάλοι εμπορικοί αντιπρόσωποι.
- δ. Συμμέτοχοι και ηγετικά στελέχη στις επιχειρήσεις του ξένου μονοπωλιακού κεφάλαιου στη βιομηχανία, στις τράπεζες και τις ασφάλειες.
- ε. Τα ανώτατα διοικητικά στελέχη του εξοπλισμού που είναι τμήμα του διεθνούς ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου και όχι τμήμα της ελληνικής αστικής τάξης.

Αυτά είναι τα πιο εχθρικά στο λαό τμήματα της αστικής τάξης γιατί στέκονται σταθερά με τον ιμπεριαλισμό ενάντια στον λαό.

Η ξενόδουλη αστική τάξη είναι εκείνη που ασκεί οικονομική, πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία μέσα στο κυρίαρχο αστικό μπλοκ.

Η εθνική αστική τάξη δεν μπόρεσε ποτέ να αυτονομηθεί σε κανένα από τα τρία αυτά επίπεδα και γι' αυτό δεν μπόρεσε ποτέ της να έχει δικό της πολιτικό κόμμα. Απλά τα διάφορα τμήματα αυτής της τάξης

προσκολλήθηκαν στο ένα ή στο άλλο κόμμα της ξενόδουλης αστικής τάξης προσπαθώντας να ικανοποιήσουν τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους σαν τάξη.

Αυτός είναι ο λόγος που στη διάρκεια της νεοελληνικής εξέλιξης σαν μοναδική εθνική δύναμη — με την κυριολεξία του όρου — ξεπρόβαλλε το οργανωμένο σε κόμμα ελληνικό προλεταριάτο που γι' αυτό ακριβώς το λόγο συσπείρωσε γύρω του όλες τις αντιιμπεριαλιστικές και δημοκρατικές τάξεις και στρώματα στην εποχή της ωριμότητάς του (1930 - 1956).

Αυτό έγινε ιδιαίτερα φανερό στη διάρκεια της δεκαετίας 1940 - 1950 όπου αποδείχτηκε ταυτόχρονα ότι η εθνικοανεξαρτησιακή αντιιμπεριαλιστική επανάσταση ήταν δεμένη με την κοινωνική επανάσταση του προλεταριάτου που έμπαινε επικεφαλής όλων των καταπιεζομένων τάξεων, ήταν δηλαδή δεμένη με τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Αυτή η αναγκαία ιστορικά σύνδεση, της εθνικής επανάστασης με την πιο προωθημένη κοινωνική ανατροπή, οδήγησε παραπέρα την εθνική αστική τάξη στην αγκαλιά της ξενόδουλης αστικής τάξης και

τσάκισε τις ταλαντεύσεις της. Αυτό έγινε στη διάρκεια της περιόδου 1946 - 1965.

Η υποταγή της εθνικής αστικής τάξης στην ξενόδουλη αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό είναι αυτή που χαρακτηρίζει όλο το νεοελληνικό ζετύλιγμα και του δίνει τον ανώμαλο και καθυστημερημένο χαρακτήρα. Είναι ακριβώς άλλωστε αυτή η ευτέλεια της εθνικής αστικής τάξης που ενώ, από τη μια μεριά κάνει το προλεταριάτο «άνετα» εθνική δύναμη και του δίνει τις πιο πλατιές συμμαχίες από την άλλη του στερεί τη δυνατότητα να γίνει κληρονόμος και διάδοχος μιας πραγματικά φωτισμένης και επαναστατικής τάξης (όπως ήταν η εθνική αστική τάξη σε κάποιο στάδιο της ανάπτυξης της σε όλα τα πρωτοπόρα έθνη της ιστορίας).

Είναι όμως αυτή η δεύτερη ιδιότητα του νεοελληνικού προλεταριάτου εκείνη που το εμποδίζει να απελευθερωθεί ολότελα από την ιδεολογία, τις συνήθειες, το συμβιβαστικό και μικρόψυχο πνεύμα της εθνικής αστικής τάξης.

Αυτή η μη ολόπλευρη απελευθέρωση, αυτή η αντανάκλαση μέσα στο προλεταριάτο της ιδεολογίας αυτής της ιδιόμορφα αναπτυγμένης και με διαστρεβλωμένο χαρακτήρα εθνικής αστικής τάξης είναι εκείνη στην οποία χρωστάμε τους επαίσχυντους συμβιβασμούς του 1944 καθώς και την υπονόμηση της μεγάλης προλεταριακής αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης του 1946 - 1949.

Το 1821

Μένει λοιπόν τώρα να βρεθεί η ρίζα αυτής της ιδιόμορφης εξέλιξης της νεοελληνικής αστικής τάξης.

Αυτή βρίσκεται στην αρχή του σχηματισμού του νεοελληνικού κράτους και πιο ειδικά στην επανάσταση του 1821.

Η μεγάλη αντίφαση αυτής της επανάστασης βρίσκεται στο εξής γεγονός: